

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2009. június 4.*

A C-22/08. és C-23/08. sz. egyesített ügyekben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek tárgyában, amelyeket a Sozialgericht Nürnberg (Németország) a Bírósághoz 2008. január 22-én érkezett, 2007. december 18-i határozataival terjesztett elő az előtte

Athanasios Vatsouras (C-22/08. sz. ügy),

Josif Koupatantze (C-23/08. sz. ügy)

és

az **Arbeitsgemeinschaft (ARGE) Nürnberg 900**

* Az eljárás nyelve: német.

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Rosas tanácselnök, A. Ó Caoimh, J. N. Cunha Rodrigues (előadó), U. Löhmus és P. Lindh bírák,

főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
hivatalvezető: Fülöp B. tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2009. február 4-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a német kormány képviseletében M. Lumma és C. Blaschke, meghatalmazotti minőségben,
- a dán kormány képviseletében J. Bering Liisberg és B. Weis Fogh, meghatalmazotti minőségben,
- a holland kormány képviseletében C. Wissels és M. de Grave, meghatalmazotti minőségben,

- az Egyesült Királyság Kormánya képviseletében I. Rao és J. Coppel, meghatalmazotti minőségben,

- az Európai Parlament képviseletében E. Perillo, A. Auersperger Matic és U. Rösslein, meghatalmazotti minőségben,

- az Európai Unió Tanácsa képviseletében M. Veiga és M. Simm, meghatalmazotti minőségben,

- az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében D. Maidani és F. Hoffmeister, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2009. március 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmek az EK 12. és az EK 39. cikk értelmezésére, valamint az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 158., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet,

46. o.; helyesbítések: HL 2004. L 229., 35. o., HL L 197., 34. o., HL 2007. L 204., 28. o.; a helyesbítések nem érintik a magyar változatot) 24. cikke (2) bekezdésének érvényességére vonatkoznak.

- 2 A kérelmet az egyrészt az A. Vatsouras és J. Koupatantze, másrészt az Arbeitsgemeinschaft (ARGE) Nürnberg 900 (a továbbiakban: ARGE) között folyamatban lévő jogviták keretében nyújtották be, amelyek tárgya az álláskeresők számára korábban biztosított alapellátások megvonása.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

- 3 A 2004/38 irányelv első és kilencedik preambulumbekzdése a következőképpen szól:

„(1) Az uniós polgárság elsődleges és egyéni jogot ruház az Unió valamennyi polgárára annak érdekében, hogy szabadon mozoghassanak és tartózkodhassanak a tagállamok területén, a Szerződésben és az alkalmazására hozott intézkedésekben megállapított korlátozásokra és feltételekre is figyelemmel.

- (9) Az uniós polgároknak három hónapnál nem hosszabb időtartamra tartózkodási jogot kell biztosítani a fogadó tagállamban, bármely egyéb feltétel vagy formai követelmény nélkül, kivéve az érvényes személyazonosító igazolványra vagy útlevelelre vonatkozó követelményt, a Bíróság joggyakorlata által elismert, az álláskeresőkre vonatkozó kedvezőbb bánásmód sérelme nélkül.”

- 4 A 2004/38 irányelv 6. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az uniós polgárokat érvényes személyazonosító igazolvány vagy útlevelel birtokában külön feltételek és más formai követelmények nélkül három hónapig megilleti a tartózkodás joga egy másik tagállam területén.

(2) Az (1) bekezdés rendelkezéseit kell alkalmazni az érvényes útlevelel rendelkező azon családtagokra is, akik nem valamelyik tagállam állampolgárai, és az uniós polgárt kísérik, vagy hozzá csatlakoznak.”

- 5 A 2004/38 irányelv 7. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Valamennyi uniós polgárt megilleti a tartózkodás joga egy másik tagállam területén három hónapot meghaladó időtartamra, ha:

- a) munkavállalók vagy önálló vállalkozók a fogadó tagállamban; [...].

[...]

(3) Az (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásában az az uniós polgár, aki a továbbiakban már nem munkavállaló vagy önálló vállalkozó, megtartja munkavállaló vagy önálló vállalkozó jogállását a következő körülmények között:

[...];

c) ha kényszerű, regisztrált munkanélkülivé vált azt követően, hogy az egy évnél rövidebb határozott időre kötött munkaszerződése lejárt, vagy kényszerű munkanélkülivé vált az első tizenkét hónapban, és a megfelelő munkaügyi hivatal nyilvántartásba vette álláskeresőként. Ebben az esetben a munkavállalói jogállás legalább hat hónapig fennmarad;

[...]”

6 Ezen irányelv 14. cikke többek között ekképpen rendelkezik:

„(1) Az uniós polgárok és családtagjaik mindaddig rendelkeznek a 6. cikkben előírt tartózkodási joggal, amíg nem jelennek indokolatlan terhet a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére.

(2) Az uniós polgárok és családtagjaik mindaddig rendelkeznek a 7., 12. és 13. cikkben előírt tartózkodási joggal, amíg megfelelnek az azokban meghatározott feltételeknek.

[...]

(4) Az (1) és (2) bekezdéstől eltérve, és a VI. fejezet rendelkezéseinek sérelme nélkül, nem hozható kiutasítási intézkedés az uniós polgárral vagy családtagjaival szemben, ha:

[...]

b) az uniós polgár álláskeresőként utazott be a fogadó tagállam területére. Ebben az esetben az uniós polgár és családtagjai mindaddig nem utasíthatók ki, amíg az uniós polgár bizonyítani tudja, hogy állást keres, és tényleges esélye van a foglalkoztatásra.”

7 A 2004/38 irányelv 24. cikkének értelmében:

„(1) A Szerződésben és a másodlagos jogban kifejezetten előírt különleges rendelkezésekre is figyelemmel, az ezen irányelv alapján a fogadó tagállam területén tartózkodó valamennyi uniós polgárt a Szerződés alkalmazási körébe tartozó területeken egyenlő bánásmód illet meg a fogadó tagállam állampolgáraival. E jog kedvezménye kiterjed

azokra a családtagokra is, akik nem valamelyik tagállam állampolgárai, és tartózkodási joggal vagy huzamos tartózkodási joggal rendelkeznek.

(2) Az első bekezdéstől eltérve, a fogadó tagállam nem köteles szociális segítségnyújtásra való jogosultságot biztosítani a tartózkodás első három hónapjában, vagy adott esetben a 14. cikk (4) bekezdésének b) pontjában előírt hosszabb időszakban, továbbá nem köteles a huzamos tartózkodási jog megszerzését megelőzően szociális segítséget nyújtani tanulmányok folytatásához, beleértve a szakképzést, amely segítség tanulmányi ösztöndíjat vagy diákhitelt biztosít a munkavállalókon, önálló vállalkozókon, e jogállásukat megtartó személyeken és családtagjaikon kívüli személyeknek.”

A nemzeti szabályozás

- 8 A Sozialgesetzbuch II. (a szociális biztonságról szóló német törvénykönyv második könyve – az álláskereső részére nyújtott alapellátásokról szóló könyv) (a továbbiakban: SGB II.) 7. §-ának (1) bekezdése kimondja:

„(1) Az e könyvben meghatározott ellátásokban az alábbi személyek részesülnek:

1) a 15. életévüket betöltött, a 65. életévüket azonban még be nem töltött,

2) keresőképes,

- 3) segítségre szoruló személyek,

- 4) akiknek szokásos tartózkodás helye a Németországi Szövetségi Köztársaságban van [...].

[...] kivételt képeznek:

- 2) azok a külföldiek, akik kizárólag munkakeresés céljából rendelkeznek tartózkodási joggal, a családtagjaik, valamint a menedékkérők szociális ellátásáról szóló törvény (Asylbewerberleistungsgesetz) 1. §-a szerinti ellátásra jogosultak. E rendelkezések a tartózkodási jogot érintő rendelkezések sérelme nélkül alkalmazandók.”
- 9 A Sozialgesetzbuch XII. (a szociális biztonságról szóló német törvénykönyv tizenkettedik könyve – a külföldieknek nyújtott szociális segélyről szóló könyv, a továbbiakban: SGB XII.) 23. §-a (3) bekezdésének megfelelően nem jogosultak szociális segélyre azok a külföldiek, akik szociális segély igénybevétele érdekében utaztak be, vagy akik kizárólag álláskeresés céljából rendelkeznek tartózkodási joggal.
- 10 Az említett, a menedékkérők szociális ellátásáról szóló törvény 1. §-a a következőképpen rendelkezik:

„(1) E törvény értelmében ellátásra jogosultak azok a külföldiek, akik ténylegesen a szövetségi állam területén tartózkodnak és

1. a menekültügyi eljárásról szóló törvény (Asylverfahrensgesetz) szerinti ideiglenes tartózkodási engedéllyel rendelkeznek.

[...].”

Az alapeljárások és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A C-22/08. sz. ügy

- 11 A. Vatsouras, 1973. december 10-én született görög állampolgár, 2006 márciusában érkezett Németországba.
- 12 2006. július 10-én az SGB II. szerinti ellátások iránti kérelmet nyújtott be az ARGE-nél. 2006. július 27-i határozatában az ARGE 2006. november 30-ig bezárólag állapított meg ilyen ellátásokat. Ennek során A. Vatsouras kereső tevékenységből származó jövedelmét beszámította a szóban forgó ellátások összegébe, így csupán havi 169 euró összegű ellátást ítelt meg. 2007. január 29-i határozatában az ARGE 2007. május 31-ig bezárólag meghosszabbította ezen ellátások folyósítását.
- 13 A. Vatsouras kereső tevékenysége 2007 januárja végén megszűnt.

14 Az ARGE 2007. április 18-i határozatában 2007. április 30-i hatállyal megvonta a megállapított ellátásokat. Az A. Vatsouras által e határozat ellen emelt kifogást az ARGE 2007. július 4-én elutasította, azon indokkal, hogy az SGB II 7. §-a (1) bekezdése második mondatának 2. pontja értelmében A. Vatsouras nem jogosult ellátásra. E határozat képezte a Sozialgericht Nürnberghez A. Vatsouras által benyújtott kereset tárgyát.

15 Időközben, 2007. június 4-én A. Vatsouras ismét kereső tevékenység folytatásába kezdett, amelynek köszönhetően nem szorult többé szociális segélyre.

A C-23/08. sz. ügy

16 J. Koupantantze 1952. május 15-én született görög állampolgár.

17 2006 októberében utazott be a Németországba, és 2006. november 1-jén munkát vállalt. A munkaadó megrendelések hiányában 2006. december 21-i hatállyal megszüntette a munkaviszonyát.

18 2006. december 22-én az SGB II. szerinti, az álláskeresőknek nyújtott alapellátások iránti kérelmet nyújtott be az ARGE-nél. 2007. január 15-i határozatában az ARGE 2007. május 31-ig bezárólag havi 670 EUR összegű ellátást állapított meg J. Koupantantzenek. Azonban 2007. április 18-i határozatában az ARGE 2007. április 28-i hatállyal megvonta a megállapított ellátásokat.

- 19 A J. Koupatantze által e határozat ellen emelt kifogást az ARGE 2007. május 11-i határozatában elutasította, azon indokkal, hogy az SBG II 7. §-a (1) bekezdése második mondatának 2. pontja értelmében J. Koupatantze nem jogosult ellátásra. E határozat képezte a kérdést előterjesztő bírósághoz J. Koupatantze által benyújtott kereset tárgyát.
- 20 J. Koupatantze 2007. június 1-jén ismét kereső tevékenység folytatásába kezdett, amelynek köszönhetően nem szorult többé szociális segélyre.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 21 2007. december 18-án a Sozialgericht Nürnberg úgy döntött, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

- „1) Összeegyeztethető-e az EK 39. cikkel összefüggésben értelmezett EK 12. cikkel a [...] 2004/38 [...] irányelv 24. cikkének (2) bekezdése?
- 2) Az első kérdésre adott nemleges válasz esetén az EK 39. cikkel összefüggésben értelmezett EK 12. cikkel ellentétes-e az olyan nemzeti szabályozás, amely kizárja azon uniós polgárokat a szociális segélyből, akik túllépik a [...] 2004/38 [...] irányelv 6. cikkében, a tartózkodás joga tekintetében meghatározott maximális időtartamot, és egyéb rendelkezésekből eredő tartózkodási jog sem illeti meg őket?

3) Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén, az EK 12. cikkel ellentétes-e az olyan nemzeti szabályozás, amely az Európai Unió valamely tagállamának állampolgárait még az illegális bevándorlóknak nyújtott szociális segélyből is kizárja?”

22 A Bíróság elnöke a 2008. április 7-i végzésével az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélethozatal céljából egyesítette a C-22/08. és C-23/08. sz. ügyet.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Előzetes észrevételek

23 Jóllehet a közösségi és nemzeti bíróságok hatáskörmegosztásának keretében főszabályként a nemzeti bíróság feladata annak ellenőrzése, hogy az előtte folyamatban lévő ügyben teljesülnek-e a közösségi norma alkalmazását maguk után vonó ténybeli feltételek, a Bíróság az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elbírálása során szükség esetén pontosításokat adhat, amelyek célja, hogy iránymutatást adjanak a nemzeti bíróságnak az értelmezés során (lásd ebben az értelemben a C-424/97. sz. Haim-ügyben 2000. július 4-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-5123. o.] 58. pontját).

24 Amint az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, a feltett kérdések azon előfeltevésen alapulnak, hogy az alapügyben szereplő tényállás idején A. Vatsouras és J. Koupatantze nem minősült „munkavállalónak” az EK 39. cikk értelmében.

- 25 A kérdést előterjesztő bíróság megállapította, hogy az A. Vatsouras által „rövid ideig” folytatott „csekély mértékű” kereső tevékenység „megélhetését nem biztosít[otta]”, és a J. Koupatantze által folytatott kereső tevékenység „alig tartott egy hónapnál tovább”.
- 26 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK-Szerződés 39. cikke szerinti „munkavállaló” fogalma közösségi tartalommal bír, és azt nem lehet megszorító módon értelmezni. „Munkavállalónak” kell tekinteni minden olyan személyt, aki valóságos és tényleges tevékenységet végez, kivéve az olyan mértékben jelentéktelen tevékenységeket, amelyek pusztán kiegészítőnek és járulékosnak tekinthetők. Ezen ítélkezési gyakorlat szerint a munkaviszony jellemzője az a körülmény, hogy valamely személy meghatározott ideig, más javára és irányítása alatt, díjazás ellenében szolgáltatást nyújt (lásd különösen a 66/85. sz. Lawrie-Blum-ügyben 1986. július 3-án hozott ítélet [EBHT 1986., 2121. o.] 16. és 17. pontját, valamint a C-228/07. sz. Petersen-ügyben 2008. szeptember 11-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-6989. o.] 45. pontját).
- 27 Sem a javadalmazás korlátozott mértéke, sem a kifizetésére szolgáló pénzforrások eredete nem jár semmiféle kihatással a közösségi jog szerinti munkavállalói minőségre (lásd a 344/87. sz. Bettray-ügyben 1989. május 31-én hozott ítélet [EBHT 1989., 1621. o.] 15. pontját, valamint a C-10/05. sz., Mattern és Cikota ügyben 2006. március 30-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-3145. o.] 22. pontját).
- 28 Azon tény, hogy egy kereső tevékenységből származó jövedelem alacsonyabb a megélhetéshez szükséges minimumnál, nem akadályozza annak, hogy az e tevékenységet végző személy „munkavállalónak” minősüljön az EK 39. cikk értelmében (lásd az 53/81. sz. Levin-ügyben 1982. március 23-án hozott ítélet [EBHT 1982., 1035. o.] 15. és 16. pontját, valamint a C-317/93. sz. Nolte-ügyben 1995. december 14-én hozott ítélet [EBHT 1995., I-4625. o.] 19. pontját), még akkor sem, ha az említett személy megélhetésének biztosítása végett más módokon – például a lakóhely szerinti tagállam állami forrásaiból finanszírozott segély révén – próbálja kiegészíteni díjazását (lásd a 139/85. sz. Kempf-ügyben 1986. június 3-án hozott ítélet [EBHT 1986., 1741. o.] 14. pontját).

- 29 Egyébként a folytatott tevékenység időtartamát illetően azon körülmény, miszerint egy kereső tevékenység rövid időtartamú, önmagában nem zárja azt ki az EK 39. cikk hatálya alól (lásd a C-3/90. sz. Bernini-ügyben 1992. február 26-án hozott ítélet [EBHT 1992., I-1071. o.] 16. pontját, és a C-413/01. sz. Ninni-Orasche-ügyben 2003. november 6-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-13187. o.] 25. pontját).
- 30 Ennélfogva – függetlenül a díjazás korlátozott mivoltától és a kereső tevékenység rövid időtartamától – nem zárható ki, hogy a szóban forgó munkaviszony átfogó értékelését követően a nemzeti hatóságok e tevékenységet ténylegesnek és valósnak találják, amely ekképpen lehetővé teszi, hogy a tevékenység végzője „munkavállalónak” minősüljön az EK 39. cikk értelmében.
- 31 Amennyiben a kérdést előterjesztő bíróság ilyen következtetésre jutna az A. Vatsouras és J. Koupatantze által folytatott tevékenységeket illetően, ez utóbbiak legalább 6 hónapon át megtarthatták volna a munkavállaló jogállásukat, amennyiben a 2004/38 irányelv 7. cikke (3) bekezdésének c) pontjában meghatározott feltételek teljesülnek. Az ilyen tényekre vonatkozó értékelések kizárólag a nemzeti bíróságok feladatát képezik.
- 32 Amennyiben A. Vatsouras és J. Koupatantze megtarthatták volna a munkavállaló jogállásukat, jogosultak lettek volna az SGB II. által – a 2004/38 irányelv 24. cikke (1) bekezdésének alkalmazásában – meghatározott ellátásokra az említett legalább hat hónapos időtartamon keresztül.

Az első kérdésről

- 33 A kérdést előterjesztő bíróság e kérdésével lényegében arra vár választ, hogy az EK 39. cikkel összefüggésben értelmezett EK 12. cikkel összeegyeztethető-e a 2004/38 irányelv 24. cikkének (2) bekezdése.

- 34 A 2004/38 irányelv 24. cikkének (2) bekezdése kivételt teremt az egyenlő bánásmód elvének a fogadó tagállamban tartózkodó munkavállalókon, önálló vállalkozókon, e jogállásukat megtartó személyeken és családtagjaikon kívüli uniós polgárokat megillető kedvezménye alól.
- 35 E rendelkezés értelmében a fogadó tagállam nem köteles szociális segítségnyújtásra való jogosultságot biztosítani többek között az álláskeresőknél a jogszerű ott-tartózkodásuk hosszabb időtartamára.
- 36 Egy más tagállamban állást kereső, valamely tagállam állampolgárai az EK 39. cikk hatálya alá tartoznak, és így a fent hivatkozott rendelkezés (2) bekezdésében előírt egyenlő bánásmód jogát kell rájuk alkalmazni (a Bíróság C-258/04. sz. Ioannidis-ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-8275. o.] 21. pontja).
- 37 Egyébként figyelembe véve az uniós polgárság bevezetését és az uniós polgárok által élvezett egyenlő bánásmóddal való jog értelmezését, nem lehet az EK 39. cikk (2) bekezdésének hatálya alól kizárni egy olyan pénzügyi ellátást, amelynek célja valamely tagállam munkaerőpiacán álláshoz való hozzáférés megkönnyítése (a Bíróság C-138/02. sz. Collins-ügyben 2004. március 23-án hozott ítéletének [EBHT 2004., I-2703. o.] 63. pontja, és a fent hivatkozott Ioannidis-ügyben hozott ítéletének 22. pontja).
- 38 Jogszerű ugyanakkor a tagállam részéről, hogy csak annak megállapítását követően nyújtja az álláskeresőknél járó ellátást, hogy tényleges kapcsolat áll fenn az álláskereső személy és ezen állam munkaerőpiaca között (a C-224/98. sz. D’Hoop-ügyben 2002. július 11-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-6191. o.] 38. pontja, és a fent hivatkozott Ioannidis-ügyben hozott ítélet 30. pontja).

- 39 Ilyen kapcsolat fennállása többek között akkor állapítható meg, ha a szóban forgó személy ésszerű hosszúságú időn keresztül ténylegesen állást keresett a szóban forgó állam területén (a fent hivatkozott Collins-ügyben hozott ítélet 70. pontja).
- 40 Következésképpen valamely tagállam másik tagállamban állást kereső azon állampolgárai, akik tényleges kapcsolatba kerültek az adott tagállam munkaerőpiacával, hivatkozhatnak az EK 39. cikk (2) bekezdésére annak érdekében, hogy a munkaerőpiacra való belépés megkönnyítésére irányuló pénzügyi ellátásban részesüljenek.
- 41 Az illetékes nemzeti hatóságok és adott esetben a nemzeti bíróságok feladata nem csupán a munkaerőpiacra fennálló tényleges kapcsolat megállapítása, hanem az említett ellátás alkotóelemeinek, többek között céljának és nyújtása feltételeinek elemzése is.
- 42 Amint azt a főtanácsnok is megjegyezte indítványának 57. pontjában, az ellátás célját az ellátás eredményének, és nem formális szerkezetének alapján kell vizsgálni.
- 43 Az olyan feltétel, mint az SGB II. 7. §-ának (1) bekezdésében szereplő, amelynek értelmében az érintettnek keresőképesnek kell lennie, arra utaló ténykörülmény lehet, hogy az ellátás célja az álláshoz jutás megkönnyítése.

44 Mindenesetre a 2004/38 irányelv 24. cikkének (2) bekezdésében meghatározott kivételt az EK 39. cikk (2) bekezdésével összhangban kell értelmezni.

45 A 2004/38 irányelv 24. cikke (2) bekezdésének értelmében nem tekinthető „szociális segélynek” az olyan pénzbeli ellátás, amelynek célja – a nemzeti jogalkotó általi minősítésétől függetlenül – a munkaerőpiacra való belépés megkönnyítése.

46 A fentiekre tekintettel azt a választ kell adni, hogy valamely tagállam másik tagállamban állást kereső állampolgárainak jogait illetően az első kérdés vizsgálata nem tárt fel semmi olyan információt, amely érinthetné a 2004/38 irányelv 24. cikke (2) bekezdésének érvényességét.

A második kérdésről

47 Tekintettel az első kérdésre adott válaszra, a második kérdésre nem szükséges válaszolni.

A harmadik kérdésről

48 A kérdést előterjesztő bíróság e kérdésével arra vár választ, hogy az EK 12. cikkel ellentétes-e az olyan nemzeti szabályozás, amely az Európai Unió valamely tagállamának állampolgárait még az illegális bevándorlóknak nyújtott szociális segélyből is kizárja.

- 49 E kérdés keretében a kérdést előterjesztő bíróság a menedékkérők szociális ellátásáról szóló törvény rendelkezéseire hivatkozik, amely törvény 1. §-a (1) bekezdésének 1. pontja úgy rendelkezik, hogy az említett ellátásokra azok a külföldiek jogosultak, akik ténylegesen a Németországi Szövetségi Köztársaság területén tartózkodnak és a menedékkérők számára kiállított ideiglenes tartózkodási engedéllyel rendelkeznek.
- 50 Következésképpen a feltett kérdést úgy kell érteni, hogy a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres válasz, hogy az EK 12. cikkel ellentétes-e az olyan nemzeti szabályozás, amely a tagállamok állampolgárait kizárja a szociális segély kedvezményéből, míg e segélyt a harmadik államok állampolgárai számára nyújtja.
- 51 Az EK 12. cikk első bekezdése szerint a Szerződés alkalmazási körében és az abban foglalt különös rendelkezések sérelme nélkül, tilos az állampolgárság alapján történő bármely megkülönböztetés.
- 52 E rendelkezés a közösségi jog alkalmazási körébe tartozó azon helyzetekre vonatkozik, amelyekben valamely tagállam állampolgára kizárólag az állampolgársága alapján hátrányosan megkülönböztető bánásmódban részesül egy másik tagállam állampolgárához képest, nem alkalmazható azonban a tagállamok és harmadik államok állampolgárai közötti esetlegesen eltérő bánásmód esetére.
- 53 A harmadik kérdésre tehát azt a választ kell adni, hogy az EK 12. cikkel nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a tagállamok állampolgárait kizárja a harmadik államok állampolgárai számára nyújtott szociális segély kedvezményéből.

A költségekről

54 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **Valamely tagállam másik tagállamban állást kereső állampolgárainak jogait illetően az első kérdés vizsgálata nem tárt fel semmi olyan információt, amely érinthetné az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 24. cikke (2) bekezdésének érvényességét.**
- 2) **Az EK 12. cikkel nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a tagállamok állampolgárait kizárja a harmadik államok állampolgárainak nyújtott szociális segély kedvezményéből.**

Aláírások